

CARTAS DE LOS LECTORES

Pares perfectes

Treballa amb nens des de fa anys en una granja escola i tinc la sensació de veure cada dia més parets obsessionats per ser perfectes, amb una por profunda d'equivocar-se i molta facilitat per sentir-se culpables, com si amb la seva perfecció volguessin assegurar-se uns fills perfectes, és a dir, que compleixen amb el pla de vida que li tenen programat, pel que sembla, al mil·límetre: anglès fluid als 8, esportista d'elit als 12 i cum laude als 18.

Veig parets que condicionen la seva felicitat als èxits dels fills, motiu pel qual mediten fins a l'extrem totes les tècniques educatives existents no fos cas que s'equivocassin, consulten cada passa als llibres, com si en ells hi hagués totes les respostes correctes, i controlen els professors i/o entrenadors perquè treguin el màxim potencial de les seves criatures, no fos cas que, per "culpa" de les variables, el pla perfecte s'ensorri.

Aquests nanos, lògicament, senten una pressió brutal; "la felicitat dels pares depèn de mi", diuen alguns. I això els fa molta por i els crea tanta inseguretat que cada any trobo més adolescents que es rebel·len brusquement perquè no ho suporten, i dinamiten el pla perfecte, els pares magistrals i el suposat fill ideal.

De veritat que cal tanta perfecció? Podem deixar els plans mil·limètrics i permetre als nanos que siguin simplement nanos?

CRISTINA GUTIÉRREZ

Santa Maria de Palautordera

La justicia silenciosa

Soy abogado penalista y familiares y amigos me preguntan a menudo sobre cómo es posible que determinadas personas no hayan ingresado en prisión, cómo puede ser que el juicio llegue ahora, después de tantos años, y otras muchas dudas con relación al funcionamiento de la justicia.

Al margen de las respuestas que podrían darse para cada caso particular, lo cierto es que da la impresión de que la justicia sólo administra los grandes casos mediáticos, sobre los que todos nos atrevemos a opinar. Más allá de estos casos, la administración de justicia, compuesta por jueces, fiscales, procuradores, gestores judiciales y abogados, trabaja día a día para solventar -con medios muchas veces precarios- multitud de asuntos que, aunque estén alejados de los focos, son la verdadera clave para conocer si la justicia funciona o no, si podemos confiar en ella.

Como profesional, creo que en la mayoría de los casos existe una gran preparación por parte de los jueces, una entrega por parte de los funcionarios y una dedicación por parte de todos los profesionales del derecho para poder compaginar una ley procesal decimonónica con las nuevas tecnologías del siglo XXI. La justicia silenciosa funciona, y bien.

LUIS BATLLÓ BUXÓ-DULCE

Barcelona

Visita a la catedral

Divendres passat tenia una visita guiada a la catedral de Barcelona. El panorama que vaig veure és l'habitual des de fa molt

Hoy en la web de 'La Vanguardia'

SIN FILTROS. Los niños en la guerra: hasta un 40 por ciento de los refugiados son menores. El horror y la muerte forman parte de su vida cotidiana.

DE MODA. Los jeans con raya diplomática llegan pisando fuerte en primavera: las famosas ya los tienen en su armario como prenda para esta temporada.

NATURAL. La mitad de las áreas protegidas europeas están en mal estado. La amenaza incumbe a muchos hábitats naturales del continente, entre ellos Doñana.

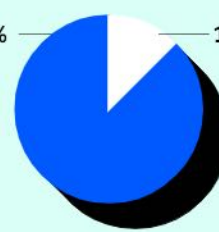

TECNOLOGÍA. Videojuegos y memoria histórica: Un videojuego de Taiwán despierta la polémica por abordar un momento crítico de la isla.

Encuesta

¿Cree que habría que regular la gestación subrogada en España?

Sí 87,5% No 12,5%

Han votado 1.876 personas

f Es indignante que se compre a una mujer para que geste a un hijo.
José Manuel Jiménez

f Vaya, siempre acude a ello gente rica y las incubadoras suelen ser mujeres pobres. ¿Casualidad?
Laura Moreno

f Una explotación más de las mujeres pobres por parte de los ricos.
Gracia Rovira

f Me parece muy bien, pero no todo el mundo tiene 80.000 € - 150.000 € para darse el capricho.
NatGG

Aquest turisme que ara dona i demà prendrà. Durant molts anys hem venerat el turisme. Comerços, hotels, i tot el sector serveis han esperat que aquesta allau de visitants els solucionés la temporada. Però, les masses piquen, i aquest fenomen està a punt de morir d'èxit.

A mi m'agrada passejar per la meua ciutat i sobretot veure la seva gent, amb la seva autenticitat. Gaudir del contrast entre barris, la singularitat esplèndida que s'ha cristal·litzat durant dècades. Els mercats amb les parades on compren els veïns de sempre. Cap a on anem? Una ciutat anodina i sense caràcter, on aviat no podrem distingir el barri del Raval d'una illa de l'Eixample. Les mateixes botigues, els mateixos reclams, i sobretot la mateixa gent, amb els mateixos vestits... i una càmera penjada al coll. On és la padrina, l'avi amb el bastó, el nen amb els genolls pelats de jugar per terra?

Volem recuperar la nostra ciutat perquè és casa nostra i així la volem sentir. Una casa bonica i majestuosa però també lletja i decadent. Perquè a casa nostra hi cap tothom, també els turistes.

ALEJANDRO CARRO

Barcelona

¿Tú también, Puigverd?

El lunes 20 de marzo Antoni Puigverd publicó un artículo ("Lejos de las sardinhas", Opinión) que no se corresponde con su trayectoria. Se refería a la acusación del fiscal contra Narcís Serra en el asunto Caixa Catalunya. Exhibía una completa sintonía con el alegato del ministerio fiscal, dándolo por asumido, sin ninguna distancia, pese a sus enormes deficiencias técnicas.

Usa calificaciones como "cuadro barroco", "estrepitosa caída de una generación que tocó el cielo", "avidez poco edificante", "insensata expansión orientada a la expansión urbanística", sin ninguna argumentación propia. Y como remate, moralina populista: "Ninguno de ellos ha vuelto con los de abajo". Frente a la diatriba, ningún contraste. Se da por buena la acusación del fiscal, se condena antes del juicio, y no hay ningún matiz, ni por supuesto se ofrece ninguna información cuantitativa que pueda apoyar la demolición.

Se apunta a lo que ahora toca, al contexto. Pero el derecho no juzga contextos, sino hechos. El periodismo serio suele contrastar los hechos y recabar o recoger la versión del acusado, para evitar caer en el sectarismo o la unilateralidad. Incluso en los análisis y los mejores artículos de opinión. En el contexto actual, ¡qué va a decir el acusado! De entrada, es culpable. Gracias a los Puigverd que abolieron la presunción de inocencia.

RAFAEL SUÑOL

Barcelona

Què en fem, dels diners?

L'altra dia vaig quedar literalment amb la boca oberta quan per la televisió van dir el que costava un episodi de la sèrie *Joc de trons*: 10 milions d'euros i també van anomenar-ne d'altres amb uns costos per l'estil. Jo em pregunto si els productors, patrocini-

La foto del lector Abandonado

"Vehicle abandonat aparcat des de fa uns vuit mesos al carrer Badalona de la urbanització del Vescomtat de Cabanyes, al municipi de Calonge. Cal dir que des del Google Maps ja hi apareix com un element més del mobiliari urbà", dice Jesús Coma Feliu.

Los lectores pueden enviar sus fotografías a cartas@lavanguardia.es. Es imprescindible que vayan firmadas con nombre y apellidos y debe constar la dirección, el teléfono y el DNI o el pasaporte. La Vanguardia se reserva el derecho de publicar aquellas que considere oportuno.

temps. D'una banda vull constatar la molèstia i la mala impressió que causa veure un edifici emblemàtic tan important com la nostra catedral envaït per una humanitat sense guia ni control, tant pels carrers que rodegen l'edifici com per l'interior. I què es pot dir de les persones que demanen almoïna, barrejant-se entre els visitants d'aquí i de fora.

Indignació i pena sentits en veure el panorama, en primer lloc, per les pobres persones que es

veuen abocades a la mendicitat, i no cal dir-ho, per la incomoditat dels turistes que han de suportar una molèstia que no voldríem trobar nosaltres al seu país. Llastimosa mendicitat que envaeix els carrers de Barcelona i que encara l'Ajuntament després de tants anys no ha trobat solució. Què pensariem si ens trobéssim aquest panorama a les principals catedrals d'Europa? Si no ho arreglem, a aquest pas morirem d'èxit. Si hem de viure en gran

part del turisme, no seria millor planificar, regular adequadament per facilitar la visita als nostres monuments?

CONCHA VILAR

Barcelona

Barcelona, parc temàtic

Barcelona s'està convertint en una ciutat inhabitable per als barcelonins. La nostra ciutat és un parc temàtic amb atraccions a cada cantonada. Tot pel turisme.